

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *A legszebb pesti katonák*

Forrás:

Fővárosi Hírlap

Osztályozás

Tárgy

614.84

Hely

Idő

'1920'

Személy

Bp.
(Hely)

1920 V 19
(Idő)

(Köt. v. füz.) ((

A legszebb pesti katonák

Látogatás a tüzoltó-laktanyában

A legszebb pesti katona föltétlenül a tüzoltó. Piros sapkája sohasem fakó, csinos, friss kék ruhája mindig hóditóan jól áll neki. A bajusza Vilmos császárosan kikötve még ma is, amikor a nagy példányképe már valószínűleg régen lekonyult és csapzottan hull alá. Forradalmak, bolsevizmus, román megszállás, mindez nem változtatott a pesti tüzoltón. És a lovaik! Mesebeli tántosok vágatásával száguldanak végig a lerongyolt aszfalton, az ember szinte látja, hogy tüzet fujnak az orrukon át. Ahogy az utcán látjuk ennek az intézménynek minden külső életmegnyilvánulását, olyan, mintha a háború minden pokla, a forradalmak minden szenvedése, az általános leszegényedésnek, a nyomornak minden gyötrelme nyomtalanul suhant volna el fölötte. Persze, mindez optikai csalódás. A tüzoltók is megszenvedtek mindent, amin mi átestünk, de a rátartós gavallérok, a csinos, tiszta emberek örök erkölcsével dacolnak a rossz sorssal és ha már mást nem lehet, megtartják a látszatot.

A Kun-utcában vagyunk. Ahogy benyitunk az előcsarnokba, egy kedves, rendezett muzeumba lépünk. Pedánsan, szimmetrikusan vannak elhelyezve a muzeális tárgyak, ha az ember a szemével végigfut rajtuk, szinte az egész tüzoltó-mesterséget látja. És minden darab elhelyezésén, az egésznek a levegőjében ott van mindenek a nyitja: a rend, a fegyvelm, az éberség, az emberi rátartósság. Oldalt a feljárólépcsőn két szoborszerűen nagy tüzoltó-baba. Teljes felszerelésben, csak a nyaldosó lángok hiányzanak a talpuk alatt. Kezüikben a fegyver, a tüzeket gázoló vizipuska csöve. Érezni kell, hogy egy nagyszerűen jótékony intézmény otthonában járunk. Most eleven vörössapkások kerülnek elénk, udvariasan, csiszolt

modorral ékesen igazitanak utba. Valami nagyszerű nevelés, valami utólrhetetlen drill minden mozdulatuk, minden szavuk.

Egyszerű, tiszta irodákon át jutunk Breuer Szilárd parancsnok szobájába. Éppen a tüzoltó-sapkás doktor van nála, napi referátumát terjeszti elő a legénység egészségi állapotáról. Ennek a nagyszerű emberanyagnak a dicséretével kezdem a beszélgetést. Hogy van, mint van az, hogy a tüzoltók ilyen pompás legényeket tudnak kihalászni?

A parancsnok arcán egy pillanatra a büszkeség ragyog fel, de aztán elfakulnak a vonásai. Valami bánat, valami kedvetlenség suhan át a szájaszélén, amikor beszélni kezd:

— Szó sincs róla, mindig kitünő emberanyagunk volt. Meg is válogattuk alaposan. Mindenekelőtt csak katonaviselt embereket vettünk figyelembe és ez már maga kellő garancia volt, hogy fegyvelmzett, renhez szokott embereket kapunk. Aztán igen szigorú orvosi vizsgálatnak vetettük alá mindenkit, akit felvettünk és akinek persze előbb erkölcsi szempontból is megállapítottuk alkalmasságát. Mert ne tessék elfelejteni, hogy a mi embereink nemcsak tüzoltók, de egyben rendőrök is voltak mindenkor. Vagyonokat őriztek akárhányszor. Mert ahol tüzoltó állt őrt, ott rendőrré nem volt szükség és a legtöbbször ügyesebbek, éberebbek voltak, mint a rendőrök. A felvétel után állták ki azonban mindig a legszigorubb vizsgát. Önmaguknak, a régi legénység előtt kellett megállaniok a sarat. És a legénység maga kényesebb, rátartósabb volt, mint mi magunk. Nekünk tiszteknek sohasem kellett kitennünk egyetlen alkalmatlan tüzoltót sem. A hanyag, a lusta, a lelkiismeretlen, de az öltözködésében, modorában meg nem felelőt is maga a legénység távolította el, nézte ki maga közül. Aki nem tudott alkalmazkodni, aki nem felelt meg a bizony nem alacsony kívánalmaknak,

annak mennie kellett. Ez a nagyszerű legénységi szellem volt a titka mindenkor a tüzoltó legénység páratlanul jeles státuszának.

— Ma, sajnos, szomoru a helyzet. A háboruban elvesztettük vagy hetven kitünő tüzoltónkat. Hadifogságban is sinylődik még mindig néhány. És pótolni sem tudjuk kellőképpen a hiányokat. Állandóan ki vannak függesztve a hirdetéseink, hogy felveszünk tüzoltókat, de jelentkező nincsen. Be kell vallani, hogy olyan fizetést, amilyenből tisztességesen meg lehetne élni, ma nem tudunk adni. Az emberek tehát inkább elmennek batyuzni, amiből bősegebb keresetet remélnek. Ruha és különösen csizma dolgában sem állunk ma úgy, ahogy kellene. A háborút pompásan megusztuk, mert előre gondoskodtunk és amikor a háboru kitört, dús raktáraink voltak. Ma azonban semmit sem tudunk beszerezni de különösen lábbeli dolgában állunk nagyon rosszul

— A kommunizmus sem bontotta meg — apróbb kivételektől eltekintve — a mi legénységünk sorait. Itt minden úgy maradt, mint volt előbb. Az első mámorban, különösen a fiatalabbja, huzódozni próbált a munkától, de aztán az öregek hatása alatt minden rendbejött. A mi embereink a kommün alatt is tüzet oltottak és nem politizáltak.

Amikor beszélgetésünkben rátértünk a mai helyzetre és megkérdeztük, van-e mostanában sok tűz, a parancsnok meglepő dolgokat mondott:

— Tűzünk most nagyon kevés van. Azért mégis el vagyunk foglalva bőven, mert az eddig kényszerűen elhanyagolt tűzrendészeti dolgokat most újra igen szigorúan kezeljük. Dolgunk tehát adminisztratív tekintetben elegendő akad, de kivonulásunk alig van. A tüzek kimentek a divatból. Akad ugyan imitt-amott egy-két szobatűz, vagy tetőtűz, de csúpa jelentéktelen eset. Nagyobb tűzünk legalább félesztendeje nem volt. Ennek pedig igen szomorú oka az, hogy a gyárakban és az ipartelegeken csaknem teljesen szünetel a munka. Ha pedig nem füstöl a gyárkémény, akkor tűz sincs. A másik igen érdekes jelenség, hogy a bolti tüzek teljesen megszűntek, csaknem azt mondhatnám, hogy a háború kitörése óta. És ez természetes is, hiszen az árúknak horribilis értéke van és a kereskedő úgy vigyáz a boltjában levő árúra, mint a szeméjére. Sőt a bűnös eredetű bolti tüzek is elmaradtak, hiszen annak sincs ma értelme, hogy a kereskedő bűnre vetemedjék és amint az azelőtt bizony megtörtént, a dús biztosítási összeg reményében maga gyujtsa föl a raktárát. Erre a bűnre, aki ma

erre vetemednék, bizony ráfizetne, mert a meglevő áru mindig többet ér, mintha bármilyen biztosítási összeget is kapna.

— Felszerelés dolgában ma is a háboru előtti állapotban vagyunk. A háboru kitörése előtt el volt már határozva, hogy automobiloikat szerzünk be, de ez a háboru alatt lehetetlen volt, ma pedig az az automobil, amely valaha 40.000 koronába került volna, nem kapható 120.000 koronáért sem. Egyetlen pneumatik pedig maga 120.000 koronába kerül. Benzinnel is rosszul állunk. Az az anyag, amit egyszerre kiutálnak, egyetlen tüzhöz sem elegendő. Autóinkat tehát most csak inkább hegyi utakhoz használjuk, ahova elcsigázott lovaink nem tudnak felmenni. Mert a hires tüzoltó-lovak sem a régiek már. A zabot bizony nem pótolja a melasz és örülünk, ha lovaink, amelyeket a fuvarteleptől kapunk, a síkföldön megteszik a magukét. Állomásainkat különben, az egyetlen Rókus-kórház melletti kivételével, ahol ma csak őrségünk van, mind megtartottuk. De szükség is van erre, mert Budapest óriási területen fekszik. Páris és London ugyan többszörösen nagyobb lélekszámúak, mint Budapest, de Budapest nagyobb területen fekszik, mint ezek a nyugati metropolisok. A budapesti tüzoltóságnak súlyosabbak a munkafeladatai, mint a londoni vagy párisi tüzoltóké, amit könnyű megérteni akkor, ha tudjuk, hogy Budapest területe 17 kilométeres rádiuszú kör. Ez a mi területünk, erre kell nekünk vigyázni.

Amint lemegyünk, feszes haptákban állnak a tüzoltók, szinte nem lehet megkülönböztetni, melyik van viaszkból és melyik husból. Kint az utcán pedig vágatnak a melaszon élő táltosok, mintha mindig zabot ennének.